



BLÄNDAREN

Kalendern



Deadline för nästa nummer är 19/10

28 september Månadsmöte på ABF, Midgårdsgatan

Varje tisdag kl 18.00 kan du komma och se veckans bilder i projektet 365 dagar i Östersund på ABF Midgårdsgatan 8.

Det är spännande och intressant att se och diskutera veckans bilder. Du har väl anmält dig till fotografering? Du kan meddela vilka dagar du vill fotografera till:

kontakt365@storsjobygdensfotoklubb.se



Nybörjarkurs i digital systemkamera

Kursen börjar 1/10 kl 18.00– 21.00 i ABF:s lokal Hugin på Midgårdsgatan 8. Kursen går 5 tillfällen och är upplagd efter tidningen FOTO, som du köper till självkostnadspris hos oss. Max 8 deltagare.

Anmälan till Kjella Jonsson kjella.jonsson@zonline.se

eller Annika Thunström anthu@bredband.net

Lightroomkurs

Så är det dags för ännu en omgång med Lightroom, även nu för Er som är nya med programmet. Vi håller som vanligt till i ABF:s datasal. Där finns fem datorer med programmet. Men ni som har programmet i egen bärbar dator bör ta med den och arbeta med den. Det är ju alltid enklare att ha en dator man känner till.

Vi startar måndagen 6 oktober och fortsätter sedan måndagarna 13/10, 20/10, 27/10 och 3/11. 10/11 är bokad som extra/reservkväll. Varje kväll start 18.00 och vi brukar hålla på till halv 9 till 9-tiden.

Kostnad: Jag brukar ta en femtilapp av de som vill ha fikabröd i pausen.

Anmälan till mig via e-post, sven.olof.farnstrom@gmail.com. Ange om du har egen dator med.

Leif Pettersson och jag kommer att hjälpas åt som handledare.

Vi ses
Sven Olof F



Ordföranden har ordet

Hej!

Lördagen den 20 september fanns vi i badhusparken tillsammans med många andra föreningar. Det var en bra och trevlig dag med en hel del intresserade eventuellt nya medlemmar. Man hade en systemkamera liggande hemma som man inte använde (svårt att ställa in) utan man fotade med mobilen eller en kompaktkamera. Nu var man alltså intresserade av att gå med i klubben och börja nybörjar kurs eller delta i vår verksamhet.

Det är bra för vi behöver fler medlemmar.

Under slutet av 2013 och början på 2014 var vi ca 100 registrerade medlemmar. Vid en genomgång av medlemsregistret i augusti visar det sig att nästan hälften eller drygt 40 talet medlemmar inte betalat avgiften för 2014. Jag vill tro att ni glömt detta och vill nu påminna er att betala medlemsavgiften.

Sätt in pengarna nu i september eller kom till vårt månadsmöte söndagen den 28 september kl 18.00 i ABF:s lokaler och betala kontant till vår kassör. Om ni inte deltar i våra aktiviteter nu så kan ni ju ändå vara medlemmar i klubben och därmed stödja vår verksamhet.

Medlemsavgiften är 200 kr/ år för vuxen.

100kr/år för studerande och pensionär

300kr/år för familj

Om ni betalar via internetbank så klicka på rutan meddelande och fyll i ert namn, telefonnummer eller alternativt e-mailadress. Det går bara att fylla i ca 30 tecken så resterande uppgifter kan mailas till info@storsjobygdensfotoklubb.se eller på annat sätt. Vi hör av oss.

Hälsningar Orvar Dahlberg

Utställningsbilder

Trevliga fotokompisar nu vill jag att ni letar fram någon av era stora inramade foton eller de som är uppklistrade på kapaskiva, bilder större än A3 och ta med er till utställningen vi har på ABF. Behöver minst två stycken till nästa månadsmöte.

//Reinar

Det här klippet från ÖP 27 september 1989 hittade jag i Landsarkivets föreningsarkiv. Alltså ganska precis 25 år gammalt. Dags att fira 175-årsjubileum?

Någon som känner igen sig eller andra på bilden?





Allmän info

Uthyrning

Det finns dia/filmskanner att hyra. Pris 500:- kr i depositionsavgift och 50:- kr i hyra för två veckor. Depositionsavgiften får ni tillbaka om skannern återlämnas oskadd och felfri.

Skärmkalibrator

pris 200:- kr som ni får tillbaka vid återlämnandet om den återlämnas oskadd och felfri. Hyrtid en vecka.

Bakgrundsstativ

för porträtt och produktfotografering. En stor 3 x 3 m stativ med blå duk, men man kan även använda presenningar, lakan mm som bakgrunder på den. Samt en före detta silverfärgad filmduk med stativ, bra för porträtt storlek ca 175 x 175 cm. Bakgrunderna är privata men uthyres till behövande för 150:- kr per gång. Hyrtid får diskuteras vid varje tillfälle.

Sensorrengörare

Vi har även en rengöringspensel för sensorer, så att ni kan få hjälp att rengöra den om det är någon smuts som inte vill försvinna med kamerans egen rengörare. Kontakta Thomas Karlsson för att få hjälp. Kom ihåg att batteriet måste vara fulladdat vid rengöringen.

Utskrifter

Vi har möjlighet att hjälpa er med utskrifter till utställningar tävlingar eller vad ni nu vill göra med dem. Storlekar från 10 x 15 cm till A3+ som är 33 x 48 cm på vår Canonskrivare. Även större bilder kan skrivas ut under vissa omständigheter på vår stora hp skrivare upp till 60 x 90 cm. **All försäljning av utskrifter och kapaplattor sker mot kontant betalning.** Ni tycker säkert att vi är dyra på utskrifterna, men vi kan inte hålla samma priser som på Internet. Eftersom vi gör små inköp så blir priserna högre, och fraktkostnaderna större per enhet, och vi måste försöka få tillbaka de utlägg som blir så att klubben inte går i konkurs. För utskrifter och plattor kontakta Reinart P eller Thomas K och avtala tid för utskrifter.

Prislista

Fotoutskrifter

10 x 15 cm 6 kr/st

A4 25 kr /st

A3 50 kr/st

A3+ 60 kr/st (för tillfället endast matt)

40 x 60 cm 100 kr/st

60 x 90 cm 200 kr/st

Kapaskiva förkliträdd på en sida vit.

A3 28 kr/st (29,7 x 42 cm)

A2 65 kr/st (50 x 70 cm)

Lappuggla *Strix nebulosa*

Efter lite tjat från våran redaktör för bländaren så kommer här lite information och bilder om Lappugglan. De bilder som visas är från två olika familjer och åtta år mellan familjerna.



Mina första foton av lappugglan kom fort och överraskande. Jag hade köpt min första digitala systemkamera på fredag eftermiddag, kommit hem, satt batteriet på laddning och börjat studera manualen. Då ringer min bror och säger, kom hit så ska vi åka och fota lappugglor i morgon bitti, har hittat ett bo.



Som ni förstår så blev det stressigt, packade utrustningen och drog upp till Strömsund så fort batteriet var laddat. På lördag förmiddag bar det iväg några mil nordväst om Strömsund längs en skogsbilväg mot Västerkälen och så kom vi fram till en gammal

avverkning med några höga torrfuror. I en av dem satt hanen och vaktade på ungarna. Vi smög upp dit och fick ett antal bilder, men som ni ser så blev kvalitén inte den bästa, men det är svårt att fota på fri hand med en 450 mm tele, därav oskärpan. Tyvärr blev det sorg i den familjen för något rovdjur tog en av ungarna, men så är livet i skogen.



Det hela upprepade sig åtta år senare men denna gång på närmare håll, bara en bit bortanför Kläppe.



Men mönstret var det samma min bror ringde och sa plocka ihop fotoprylarna så drar vi iväg och fotar en ugglefamilj, den är ganska nära.

. Eftersom han också bor i stan nu så gick det fort och på en halvtimme så var vi i full färd med att dokumentera ännu en ugglefamilj. Denna familj följde vi sedan från det att honan börjat ruva på äggen tills att tre av fyra ungar lämnat boet. Detta var en intressant tid som gav mersmak. Se på bilderna och njut av dessa otroligt härliga djur.



Utbredning: täta barrskogar och bergsområden i Europa/Asien och Nordamerika

Kroppslängd: 60-70 cm

Vingbredd: 130-160 cm

Vikt: 1 kg (hane), 1,5 kg (hona)

Livslängd: 10-15 år

Föda: smådjur som lämlar, sorkar och möss

Kännetecknen och utbredning

Lappugglan är en av Sveriges största ugglor. Längden är 60-70 cm och vingspannet 135-160 cm. Honan är större än hanen. Lappugglan lever i de stora barrskogsområdena på norra halvklotet, i norra Europa/Asien och Nordamerika. Fjäderdräkten skyddar bra mot kyla och är anpassad till arktiskt klimat. Även benen och fötterna på lappugglan är fjäderbeklädda. Lappugglan varierar kraftigt i antal år från år beroende på hur stor tillgången till föda är. I Sverige, främst i Norr- och Västerbotten, kan antalet lappugglor variera från 400 upp till 3 500 lappugglor.



Lappugglans jakt – ljudlöst i skymningen

Lappugglor kan flyga nästan ljudlöst, och kan på så sätt överraska sina byten. De har oerhört bra syn och hörsel, och jagar huvudsakligen smådjur som lämlar, sorkar och möss. Som de flesta ugglor är de mest aktiva i gryning, skymning och på natten.



Häckningsplats för lappugglan

Lappugglorna häckar helst i högstammig granskog. Lappugglorna bygger inga egna bon, utan övertar gärna färdiga risbon från duvhök och ormvråk men kan också häcka i höga och grova stubbar. I slutet av april eller början av maj läggs äggen. Honan ruvar ensam i ca 1 månad medan hanen står för jakten på mat. Normalkullen består av 2-4 ungar, antalet varierar till stor del beror på hur tillgången till föda är. Vissa år kan en kull bestå av upp till 9 ungar. Ungarna är flygfärdiga vid 2 månaders ålder. Lappugglan är fredlig och ofta orädd, men kan vara mycket aggressiv och gå till attack med både klor och vingar för att skydda sina ungar mot inkräktare.

Text och foto: Reinart Persson

Fotografer som fotograferar

Som ni kanske vet vid det här laget så roar jag mig med att samla på bilder av fotografer som fotograferar.

Här är några ny bidrag till min samling från "Mallis"



Den här mannen riktade sin kamera uppåt och det här var det som hade fångat hans intresse



Den här grabben ägnade sig åt att ta en "selfie" men kom sedan på att resultatet blev bättre om flickvännen fick vara med på bilden.



Här är den mest ambitiösa selfie-fotografen jag har sett. Hon släpade omkring en kamera på stativ, (i värmen inne i Palma) ställde upp den där hon ville ta en bild, startade självutlösaren.....



och sprang sedan och ställde sig framför kameran och poserade!

Text och foto Leif Pettersson

Blomkrabbspindeln *Misumena vatia*!

Detta är en fantastisk liten insekt som jag vill berätta lite om.



70 mm makro Sigma, 1/6 sek bländare 10, ISO 100.

En beskrivning: Blomkrabbspindeln, *Misumena vatia*, är liksom andra krabbspindlar ett rovdjur som sitter och väntar på sitt byte. Detta sker ofta på kronbladen på en blomma.



70 mm makro Sigma, 1/100 sek bländare 10, ISO 100

Blomkrabbspindeln håller sig kvar med de korta bakbenen samtidigt som den med de kraftiga frambenen snabbt fångar en ouppmärksam insekt. Spindeln injicerar ett verksamt gift i bytet och genom två små hål i kroppen sugs kroppsvätskan helt ut, så att det till slut endast återstår ett yttre skelett.



Här ute på balkongen. En blomfluga låter sig väl smaka på blomman bredvid den blomma som spindeln ligger på.
Den klarade sig denna gång och spindel blev utan skrovsmål

Blomkrabbspindlarna har en förmåga att byta färg och är extra bra kamouflerade på gula och vita blommor. Förändringen av färg kan endast ske hos vuxna honor och tar ett par dagar. Hanen är mindre än honan och har mörkbrun framkropp och mörka framben, medan bakkroppen har gul grundfärg med ett mörkt mönster.



70 mm makro Sigma, 1/250 sek bländare 11, ISO 160

Vuxna blomkrabbspindlar kan påträffas i hela Sverige och är ingen ovanlig spindel.

Den här speciella spindeln som jag har fotat kom till mig via en blåbärsskörd. Jag upptäckte den bland bärrenset och tänkte först släppa iväg den, men ändrade mig och placerade den på en blommande Saint-paulia i vardagsrummet.

Den visade sig vara en perfekt fotomodell för mina makrobilder. Jag fotade den både inne och ute på balkongen, med och utan blytt.



Här ser man de åtta ögonen lite närmare

Efter allt posering gav jag den friheten genom att från balkongen hålla ut den på en lång grillpinne. Den tittade en sista gång på mig med sina åtta ögon, släppte taget, spann en lång tråd från bakkroppen och seglade iväg med vindens hjälp mot nya okända mål.

Här kommer några av bilderna.

Text och foto: Dick Enebro

Atacamaöknen i norra Chile 2013.

När vi åker bil söderut från Arica vid Perugränsen måste vi tyvärr de första 20 milen åka samma väg som vi kom när vi åkte norrut mot Arica. Här finns bara en väg i nord-sydlig riktning. Därefter går det en väg rakt österut rakt in mot Anderna, först till Calama och sedan vidare till San Pedro de Atacama.



När vi lämnade staden Arica var målet att åka till ökenstaden San Pedro de Atacama. Det var mer än en dagsetapp dit så vi räknade med att stanna i staden Calama, som ligger ca 10 mil innan San Pedro de Atacama. Calama ligger på ca 2500 möh och är ett bra ställe att stanna lite extra för acklimatisering om man tänker sig upp på lite högre höjder inne i Anderna.



Vi hade sett fullständigt ödsliga järnvägar lite här och där när vi åkte genom öken. Vi undrade förstas varför. Det finns ju knappt några människor här och vi såg ju aldrig några tåg. Plötsligt en dag när vi åkte parallellt med en sådan järnväg dök det upp ett tåg långt bort i fjärran. Äntligen får vi se vad det är för slags tåg tänkte jag och stannade för att förbereda en fotografering. När jag såg vad det var förstod jag. Det var industrijärnvägar från koppargruvorna långt inne i landet ut till hamnarna vid Stilla havet. Tågen transporterar koppar ut till kusten och olja tillbaka till gruvorna.



Tåget gick mycket sakta. En snabb person skulle utan vidare kunna springa ikapp det.

Calama

Historien som följer nu kanske du tror är påhittad, men vartenda ord är sant!

Detta forum är ju till för bilder, så följande kan du förstås hoppa över, men om du orkar läsa detta förstår du hur det kan gå när vi reser runt i främmande land helt oplanerat. Ofta får det bli som det blir – och så blev det denna kväll. Medan denna episod pågick tänkte jag att det är ju åt helvete, men efteråt skulle jag inte vilja ha det gjort. Nu, så här efteråt kan man ju se det som en erfarenhet.

Vi har inga bilder från staden, men vi kom till Calama vid 16-tiden och började med att söka upp det hotell som vi läst om i Lonely Planet att vara det mest pris-värda. Det var fullbelagt av gruvarbetare. Tjejen i receptionen sade, som jag uppfattade det, att de flesta hotell i centrum också var fullbelagda p.g.a. att gruvarbetare har fyllt alla hotell! Gruvindustrin är fruktansvärt stor här. Det handlar om koppar-gruvor och en av världens största, kanske den allra största, ligger alldeles utanför sta'n. Hon visade oss ett visitkort från ett hotell som låg lite i utkanten och frågade om hon skulle ringa och kolla där. Visst sa jag, gör det. Vi ville ju helst bo i eller nära centrum, men läget kändes lite krisartat och då tar vi det som finns. Där fanns lediga rum och ägarinnan var redan på väg för att möta oss så hon när hon la på luren. Vägen dit var krånglig att beskriva så hon föredrog att hämta oss. Vi trodde att hon har väl dåligt med gäster om hon kommer ända hit för att hämta oss.

Under tiden vi väntade fick jag en gratis lektion i spanska då tjejen, som förresten var från Bolivia, inte långt från Calama, berättade om olika saker och ting, bl.a. om den stora "Salar de Uyuni" i Bolivia. Det är en jättestor mer eller mindre uttorkad saltsjö, faktiskt världens största saltöken, lika stor som Skåne. Hon talade lugnt och sansat så att jag kunde förstå. Hon berättade bland annat om att där finns ett hotell som är byggt i salt! Sängar och allt är gjort i salt. Ungefär som ishotellet i Jukkasjärvi är gjort i is.

När ägarinnan till hotellet vi skulle till, en parant dam som väl var i 45-årsåldern, kanske t.o.m. lite äldre kom, började ett halvdygn som vi sent skall glömma. Kanske är det ett av de konstigaste vi varit med om.

Jag har flera gånger funderat på hur det kan komma sig att jag inte har ett enda foto på varken henne, hotellet eller från något annat som skedde denna kväll. Troligen beror det på att allt som hände var så osannolikt att jag inte hade en enda tanke att dokumentera något – vilket i och för sig förvånar mig.

Hon kom in i hotellentrén där vi väntade och efter att ha talat några ord med bolivianskan tog hon över "befälet" direkt. Hon talade inte ett ord engelska så allt fick jag sköta på min knaggliga spanska. Jag fick gång på gång be henne tala långsammare. Visst, då talade hon lite långsammare, men efter en mening var det full fart igen och då förstod jag inte ett dugg igen. Tyvärr gör de flesta chilénare så. De är kända för att tala fruktansvärt snabbt.

Det var väl sex sju kilometer till hennes hotell, som verkligen låg i stan's utkant. Vi körde efter henne och vi lyckades hänga med utan att tappa henne, men hon var tvungen att vänta in oss på flera ställen. När vi kom fram visade det sig vara ett alldeles nybyggt envåningshotell med en ganska hög mur runt om. Priset var mycket högt, ca 800 SEK inkl. frukost, men vi hade inget val nu och det var i alla fall ett rent och snyggt hotell. Vi tror vi var de enda gästerna. I alla fall fanns det inga fler bilar utanför. Klockan var ca 17 och jag tror hon frågade vad vi ville göra. Inget speciellt sa vi, men vi ville veta hur långt det var till centrum, för vi hade tänkt gå eller åka dit för att äta middag på någon restaurang. Dit tyckte hon absolut inte att vi skulle åka, det var alldeles för farligt (tror jag i alla fall hon menade, men jag är inte säker). Då tog hon helt enkelt och ringde, som jag uppfattade det, en kompis som var någon sorts turistguide eller liknande i Calama och det hördes som de höll på och ordna något åt oss, men vad visste vi inte. Sen undrade hon om vi ville att hon skulle ordna något, t.ex. gå på museum eller liknande med den där guiden. Vi lyckades avstyra det. Det var ju snart kväll och det enda vi ville, var att gå ut på sta'n och äta, men lite senare och då hade vi tänkt ta bilen. Som vi förstod fanns det inga matställen i närheten av hotellet. Det var inte alls så bra och dessutom farligt påpekade hon än en gång. Då föreslog hon plötsligt att vi skulle åka till ett ställe som heter Chui chui. En gammal by med gamla anor och en gammal typisk chilensk kyrka. Det var bara en halvtimmas bilresa dit enl. henne. Vi bestämde snabbt att åka dit då vi faktiskt hade lite tid tills det blev kväll. Samtidigt tänkte jag att om vi far dit så slipper vi ju hennes "befäl". Jag hade läst om Chui chui i Lonely Planet så det lät faktiskt intressant och det var ju ett ställe som vi ändå ville se. Vi trodde då att vi skulle komma iväg snabbt och kanske det skulle gå att äta i Chui chui. I så fall hade vi ju löst allt. Men ack så fel vi hade.

Då började hon att förklara vägen till Chui chui med att rita en karta på ett papper. Någon duktig kartriterska var hon definitivt inte. Dessutom kollade hon med Googles på Internet om byn vi skulle till. Allt detta tog lång tid. När jag efter en bra stund sade att jag hittar vägen ut ur sta'n själv, skulle vi till att åka. Då kom hon med ytterligare en utskrift av en karta från Googles. Det var en mycket dålig utskrift, kanske på en medioker skrivare och gick att läsa endast med lupp. Jag hade ju ett litet förstoringsglas i min lilla resehandväska så det skulle nog ordna sig. Vi gick ut till bilen och satte iväg och pustade ut. Skönt att

bli av med henne sa vi. När vi åkt c:a 500 m kom hon plötsligt ikapp oss i sin bil och viftade att vi skulle följa efter. Fan sa jag, men vad gör man i trafiken när hon la sig framför och vinkade igen att vi skulle följa. Hon åkte genom en massa gator som skulle vara omöjliga för oss att memorera. Vi skall ju hitta tillbaka till hotellet senare senare i mörkret. Detta blir problem sa vi. Hon stannade efter 2-3 km när vi var på väg ut ur stan, dvs. på den vägen som vi skulle ta till Chui chui. Vi tänkte då att det var ju hyggligt att köra ikapp oss för att visa vilken väg vi skulle ta.

Så var det inte. Hon klev ur och kom fram till vår bil och började tala om något som jag absolut inte förstod ett dugg av. Efter en ganska lång stund fattade jag att hon menade en GPS. Jag frågade var är den. Hemma och det är mycket nära svarade hon.

Hon insisterade på att vi skulle åka efter henne till hennes hem. Vi fattade fortfarande inte vad hon ville, men vi tänkte att nu börjar ju klockan bli så mycket att det är meningslöst att åka till Chui chui och då kan vi ju lika gärna följa med henne för att se vad hon egentligen ville. Dessutom kunde det i och för sig vara intressant att se hur hon bodde. Vi åkte alltså efter henne än en gång, denna gång till hennes hem och då tänkte jag att nu är vi totalt vilse och hur skall vi ta oss tillbaka till hotellet? När vi kom till hennes hus, som låg i ett villaområde som faktiskt liknade de vi har i Sverige, stannade vi vid grinden och hon kom till vår bil och började förklara om GPS igen. Den är så enkel och skulle spara mycket tid sa hon. Hon nästan "tvingade" oss att låna den kändes det som. Jag började då förstå att hon ville låna ut sin mans GPS så att vi skulle hitta till Chui chui!!! Hon försvann in i huset och lämnade porten till gatan öppen. Vi satt kvar i bilen. Strax därefter kom hennes man hem, antagligen efter jobbet, för han kom i en typisk gruvbil, en nästan likadan som den vi hade, en röd japansk "camioneta", en liten lastbil, en personbil för fyra eller fem personer och med ett flak bak. Han var dessutom klädd i någon sorts typisk gul/orange väst med reflexer, likadan som många springer omkring i här hemma i Sveriges så snart de är utanför huset eller när de skall rasta hunden. Jag tror alla jobbare för omkring klädda så i sina röda camionetas. Det kanske är modernt där. Bilmodellen heter väl pickup här i Sverige tror jag. Han såg väldigt förvånad och brydd ut när han passerade och tittade på oss. Han undrade förstås vilka vi var som satt och väntade utanför hans hus och varför fruns bil stod där och porten som var öppen, men gick in. Inget hände. Vi började inse att detta kommer inte att bli bra. Tiden gick. Det var inte skymning än, men den var inte långt borta.

När hon kom ut efter minst en kvart tjugo minuter hade hon med sig sladden till GPS:n. Jag tryckte in den i cigaret-tändar-uttaget. Hon sade att hennes man höll på att ställa in GPS:n och det går fort. Under tiden frågade hon ut oss om Sverige o.s.v. Hon hann berätta att de har en svensk utbytesstudent i huset. Jag frågade om studenten var hemma nu, men det var han inte. Jag tänkte att det ju vore kul att på svenska få höra om henne, denna överhjälpssamma kvinna. Hon gick in igen och efter ytterligare 5 min kom hon ut med GPS:n och mera sladdar, laddare och en instruktion och menade att det gick att ställa in efter den. Den är ju på spanska sa jag, men hon tyckte att det skulle gå bra.

Hon fattar ju inte ett skit tänkte jag, så efter en kort stund sa jag att nej jag tar den inte. Skall nog hitta ändå vi hade ju gått igenom vägen en lång stund, men problemet var att just där vi var då, hemma hos henne, hade vi ingen aning om var vi var. Hon hade ju dragit iväg med oss genom en massa gator och korsningar till sitt hus. Då erbjöd hon sig att köra före till stans utkant efter att hon först frågat om vi ville äta middag på hotellet när vi kom tillbaka. Det lät faktiskt väldigt bra för vi förstod att vi inte skulle hinna med att äta middag någonstans på sta'n. Därefter drog hon iväg och vi efter. Det var den tredje gången denna kväll som vi åker efter henne genom gatorna.

När hon lämnade oss vid utfarten från sta'n hade klockan blivit så mycket att vi visste att det var meningslöst att åka till Chui chui, men vi kommer nog aldrig tillbaka hit, så vi åker och kollar byn sa vi. Solen skulle ju gå ner om mindre än en timma. Efter c:a fyra mil var vi framme i den gamla byn, som var hur enkel som helst att hitta. Jag knäppte några bilder på den gamla kyrkan i halvmörker och sen vände vi snabbt tillbaka. Något matställe såg vi inte. Vi visste att vi skulle få den nedgående solen i ögonen hela vägen tillbaka. Det stämde och vi åkte med ett fruktansvärt motljus i ögonen då solen precis höll på att gå ner och sedan var det en otroligt ljus himmel de fyra milerna tillbaka till Calama.



När vi kom tillbaka till sta'n var det helmörkt. Nu blir det inte lätt att hitta tillbaka till hotellet förstod vi. Visserligen visste vi ungefär vilka gator vi skulle åka, men allt är enkelriktat så vi skulle ju få åka på andra gator ändå. Och så är det ju kolmörkt och vi ser inga gatunamnskyltar. På vägen råkade vi köra förbi ett jättevaruhus/köpcenter som vi kände till sedan tidigare, då de finns över hela Chile. De heter Almacen Paris. Vi behövde köpa mer vatten på flaskor så och vi svängde in där. Vi har lärt oss att aldrig vara utan dricksvatten. Klockan hade blivit c:a halv tio. När vi kom till en bom vid infarten till köpcentret visade det sig att den var trasig. Helvete, vi måste backa tillbaka och under tiden hade det kommit flera bilar som köade bakom oss. Vi kunde inte förklara vad som var fel och flera bilar tryckte på bakifrån. Jag tänkte snabbt att vi måste ju härifrån så jag körde över en trottoarliknande kantstenad upphöjning som skiljer infart från utfart. Vi hade ju hög frigång på bilen så det var inga problem. Snabbt var jag över på utfartsidan och skulle köra ut. Då upptäckte jag att jag var på insidan utfartsbommen. Fan i helvete! Nu står jag på insidan och har ingen infartsbiljett och kommer alltså inte ut. Jag måste ju ha en betald biljett att stoppa in för att få bommen att öppna sig. Om jag backar ut nu kanske jag blir anklagad för smitning om någon skulle se det. De bilar som köat bakom mig var borta. Vart de tog vägen såg jag inte, men de hade förstås fattat att det var något fel på infartsbommen. Anita var alldeles förskräckt. Vi kan ju bli fast här nu och hotellvärdinnan står ju och väntar med vår middag. Hon trodde naturligtvis att vi skulle vara tillbaka för länge sedan, men hur skulle hon kunna tro det. Det var ju hon som ordnade så att allt tog så otroligt lång tid.

Då kom en tjej från varuhuset och skulle fixa med infartsbommens automat. Det var faktiskt fel på den. Jag lyckades förklara situationen, naturligtvis på spanska, hur vet jag inte, men hon fattade. Jag hade nog faktiskt börjat bli lite varm i kläderna när det gäller språket. Jag backade tillbaka över trottoaren till infarten och körde fram och fick min infartsbiljett.

Men vi fick inget vatten! Klockan var för mycket och varuhuset för stort. Att leta sig fram till vattnet där hade tagit mycket tid. Dessutom måste jag ju betala för parkeringen inne på varuhuset innan vi kör ut. Problemet var att infartsbiljetten låg kvar i bilen. Jag skyndade tillbaka till bilen och hämtade biljetten. Då var klockan så mycket att vi insåg att det inte skulle gå. Vi skulle aldrig hinna. Klockan var nästan 22.00 och då stänger hela varuhuset. Gick i stället till automaten för att betala men eftersom vi hade varit inne på området så kort tid kostade det inget. Vid 22-tiden var vi ute på gatan igen och nu visste vi exakt hur vi skulle åka om vi bara kunde läsa gatuskyltarna. Det var ju kolmörkt och det gick inte att se gatunamnen, men vi visste att vi skulle svänga vänster vid ett Casino.

Otroligt nog lyckades vi hitta hotellet i mörkret. Vi kom dit c:a 22.30, maten var klar och ägarinnan inte lika prat-sam som förut. Kl 23 kom maten. Hon åkte hem och överlämnade allt till ett par anställda ungdomar. Vi hade ingen aning om vad hon hade tänkt servera. Det blev fisk och det var jättegott och vi blev mycket mätta. Så kom servitrisen med en efterrätt, som vi inte orkade äta upp och till sist kom hon med kaffe och en stor sötsak som vi inte ens smakade på. Det får ju vara mätta på hur mycket man skall smälla i sig.

Så kan det gå när någon utomstående i all välmening "tar över" och styr och ställer. Hon ville naturligtvis hjälpa oss på alla sätt, men det blev för mycket och språksvårigheterna gjorde väl att det var svårt att säga ifrån på ett snyggt sätt. Det är ju i alla fall en kväll som vi kommer ihåg. Vi var ju ganska irriterade på henne flera gånger på kvällen, men sen rinner det snabbt av, särskilt efter den fantastiska middagen.

Vi tänkte att detta blir nog väldigt dyrt, att få maten serverad elva på kvällen. Till vår stora förvåning kostade all denna mat inte mer än det skulle ha gjort på sta'n och på normal öppetid. Åter igen, maten var fantastisk. Jag kommer inte ihåg om vi lämnade extra dricks till ungdomarna, men jag hoppas verkligen att vi gjorde det.

Efter att vi lämnat matsalen satte jag mig ner med laptopen och skrev snabbt ner hela denna osannolika sannhistoria i form av stolpar och korta meningar som jag färdigställde senare. Jag tänkte att jag absolut inte fick missa några detaljer från en sån makalös kväll.



Nästa morgon fortsatte vi vår resa till San Pedro de Atacama. Vi hade varit där tidigare, 12 år tidigare, och ville verkligen tillbaka. Vi hade endast fantastiskt goda minnen därifrån. Den gången hade vi kommit som backpackers med buss och ryggsäck och alla sight-seeing turer hade vi gjort med lokala arrangörer. Nu hade vi en hyrbil med hög frigång så nu kunde vi göra om en del saker och även helt nya saker, men med egen bil och på egen hand.



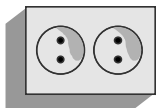
Ca en mil innan San Pedro de Atacama möts vi av denna fantastiska vy över Atacamaöknen och Anderna. Vulkanerna i detta område är mellan 5000 och 6000 m höga över havet.

San Pedro de Atacama är en relativt liten stad, som ligger ensam långt ute i öknen. Här finns inga höghus, endast låga hus oftast vitkalkade på traditionellt sätt. Hit kommer ganska många turister under sommaren då klimatet är helt perfekt. Staden ligger på ca 2500 m.ö.h och temperaturen är 20-25 grader C under dagarna (sommartid), alltså perfekt kortbyxväder, men kvällarna och nätterna är mycket kyliga. Jag minns att förra gången vi var här åkte vi på en guidad tur till geisrarna i El Tatio. Resan startade vid 3-4 tiden på morgonen för att vi skulle vara framme före soluppgången. El Tatio ligger på 4000 m höjd över havet och när vi anlände dit vid 5-6 tiden på morgonen var det -16 grader C! San Pedro de Atacama ligger mitt i en av världens allra torraste öknar och runt om finns ganska många fantastiska sevärdheter, t.ex. alla vulkaner vars toppar brukar vara snöklädda långt in i sommaren, det stora geiserområdet El Tatio, saltöknar, saltsjöar, småbyar högt uppe i Anderna, ett antal småsjöar belägna på över 4000 m.ö.h. m.m. Många av dessa sevärdheter besökte vi förra gången för tolv år sedan med guidade utflykter, men nu kunde vi åter igen göra de intressantaste utflykterna på egen hand.

Vi gjorde som vi brukar, åkte omkring från centrum och längre och längre ut för att försöka hitta något hotell som kunde vara lämpligt. Vi kollade ett par ställen vi visste om, men de var fullbelagda. Efter en stunds letande tog vi fram vår Lonely Planet och gick igenom de hotell som fanns där och listade de som såg ut att passa oss bäst. Sedan ringde jag och kollade tills vi fick napp. Här gällde endast spanska, men den terminologi som krävs för att boka rum har jag lärt mig utantill, så det gick bra. Vi fick napp efter två tre samtal och fem minuter senare var vi på plats. Ingen av personalen talade engelska och det var ju perfekt för då måste jag ju praktisera min spanska från alla kvällskurser som jag gått. Det gick förvånansvärt bra.



Vårt hotell i San Pedro. Bilen parkerad inne på gården. Själva rummen ligger inne på gården och är av typ bungalows. Reinhold Skoglund, Brunflo. (Fortsättning följer och det blir många fler bilder då)



KONTAKTSIDAN



Styrelsen 2013

Styrelsen 2014

Ordförande:

[Orvar Dahlberg](#) 072-747 42 00

Kassör:

Yvonne Larsson 070-244 74 57

Sekreterare:

Reinhold Skoglund 070-621 05 50

Kjella Jonsson 070-217 46 74

Ledamöter:

Annika Thunström 070-529 41 62

Björn Englund 070-254 25 21

Thomas Karlsson 070-566 60 40

Suppleanter:

Leif Pettersson 070-329 19 63

Dick Enebro 070-230 45 57

DIFO-ledamot:

Kerstin Andersson (Vill gärna ha in synpunkter som rör Mellannorrländska distriktet)

Ansvarsområden:

Hemsidesansvarig:

[Leif Pettersson](#), 070-329 19 63

Bländarredaktör:

[Annika Thunström](#) 070-529 41 62

Tävlingsansvariga:

Sven-Olof Färnström 070-219 01 23

Inga-Lill Fredriksson 073-612 10 27

Kjell-Svantesson 070-651 63 16

Materialförvaltare:

Björn Englund 070-254 25 21

Reinar Persson 070-600 84 63

Valberedning:

Jan Johansson 072-233 25 15

Sven-Olof Färnström 070-219 01 23

Kontaktman utställning på Jamtli:

Thomas Karlsson 070-566 60 40

Revisorer: Yvonne Larsson

Hemsida <http://www.storsjobygdensfotoklubb.se>

Facebook <https://www.facebook.com/groups/332677700178449/>



Styrelsen: info@storsjobygdensfotoklubb.se

Tävling: tavling@storsjobygdensfotoklubb.se

365 dagarprojektet:

kontakt365@storsjobygdensfotoklubb.se

Webmaster:

webmaster@storsjobygdensfotoklubb.se

Utflykt med kort varsel:

utflykt@storsjobygdensfotoklubb.se